

Иван Вазов

На непукналата граната
Паднала пред мене в боя при
Пирот на 14 ноември 1885 г.

Девојко, не ща твојата цалувка,
ни твојата милувка;
далеч от твојата игра опасна
песен гръмогласна.

Да, ти посланица си, туй съзирам,
на господин Милана.
Що искаш да речеш? Не те разбирам –
шумиш като пијана.

Да бе ме ти докоснала най-малко,
за подигравка даже...
Но ти не щя – и имаш право: жалко!
Курбан съм, що не важи.

По-харно би сторила да умериш
ти жътва по-избрана:
девојко, ставай, тичай да намериш
там господин Милана.

Кат Юда нявга, тоз крѣвник за злато
славянството продаде –
вѣрни му ти цалувката, която
на брата си той даде.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4483>]